

Шепот от миналото / Неразкритият случай

Понякога се замислям за онзи миг, в който за първи път срещнах Кели. Тя беше едно огнено момиче с искрящи като жарава червени коси и големи замислени зелени очи.

Кели работеше в едно малко магазинче за цветя. Тя беше самороден талант, който съчетаваше цветовете в невероятни букети. Беше още твърде млада- 19 годишна и често и хрумваха безумни идеи. Отрано беше останала без родители и израстнала в няколко приемни семейства. Искях и можех да и дам всичко, което и хрумне, но тя никога не пожела да направя нещо специално за нея. Търсеше сама с упоритостта на дете своето място под слънцето. Имаше толкова живот в нея и толкова лудост, че заразяваша всички наоколо. Тя много бързо се вписа в моята компания от двама верни приятели.- Матео и Рики.

Матео беше артист по душа и по призвание. Безгрижен и весел по нрав. Сърдечен и мил като човек.

Рики беше музикант. Странстващ и често страдащ от безпаричие и неразбиране. Романтик по душа и наивен до безкрайност. По последните две качества си приличаме.

Аз съм Джейк. На 26 години. Работя като главен мениджър в една компания за производство на детски играчки. За мен работата е удоволствие. Сякаш ме връща към безоблачното ми детство. Имах грижовни родители и бях отрупан с много играчки. Имах и немалко приятелчета, с които си играехме с десетките ми камиончета, войничета и конструктори. Често играчките се чупеха, но никога от тях не се загуби и никога моя играчка не беше открадната от моите приятелчета.

Сега съм материално и финансово добре подсигурен. Живея в голяма къща. Карам скъпа кола и мога да си позволя екзотични екскурзии във всяко кътче на света. Често подслонявах вкъщи своите приятели или им заемах колата за някой техен ангажимент. Водех ги с мен и на екскурзии. Бяха добра компания и забавата винаги беше гарантирана. Те-двамата-музикант и артист- навсякъде заразяваша всички с настроение. А аз си прекарвах чудесно. Не ми тежеше да споделям своето с приятели. От малък го правех . И никога нямаше неприятни изненади.

Всичко в живота ми беше спокойно, докато един ден не настъпи хаос в него. Много обичах баща си, но за жалост той се спомина от тежка болест. Единственото, което ми остана като спомен от него бе един часовник с класически циферблат, инкрустиран със сребро. За мен той имаше повече емоционална, отколкото материална стойност...но сега го няма. Изгуби се и заедно с него сякаш изгубих и сантименталната връзка с починалия ми баща. Нищо не ми остана от него.Дори и часовник...А защо ли? Защото някой го бе откраднал. Вече имам чувството, че това може да е най-добрият ми приятел Матео. Той винаги е харесвал този часовник, любител е на старинни предмети. А и напоследък се държи странно.Сякаш крие нещо. Обсъдих това с приятелката си Кели, както и с Рики. Отдавна не играех шах и сякаш бях забравил, че първо трябва добре да се обмислят нещата, после е ред на ходовете...

- Мисля, че знам какво да направим – каза Рики. – Може следващия път, когато отидем у тях да го приспим. Ще сипем нещо в питието му и ще потърсим часовика.

- Но не мислиш ли, че е малко прекалено. Може просто да поговорим с него .- отвърна Кели не особено съгласна с плана на Рики.

. За разлика от нея, аз виждам логика в неговия план, а и да поговорим с него звучеше глупаво. Кой би си признал така за кражба?

- Не, той е прав. Защо би си признал? Ами ако не е той сигурно ще се почувства ужасно. Но ако го приспим той изобщо няма да разбере, че сме претърсвали у тях.

Кели въздъхна.

– Както кажете. Да се уговоря ли с него за другата седмица?

- Не. Аз ще го сторя. – отвърна Рики и извади телефона си от своя джоб. Намери номера на Матео и зачака докато той му вдигне.

- Здравсти Тео. Какво ще кажеш утре с групата да се отбием у вас?

- Да. Няма никакъв проблем. Към колко?

- В 4 часа следобяд?

- О, очаквах да е през нощта – пошегува се нашият приятел. – Добре. Ще ви очаквам. – и затвори телефона.

- Не трябваше ли да е другата седмица? – попита Кели.

- Да, но плановете се промениха. – усмихна и се Рики. – Иска ми се да приключваме по-бързо с това. Не се чувствам приятно да ровя из притежанията на свой приятел – усмихна се пак

- Ами тогава не предлагай тъпи идеи .- заяде се с него моята приятелка. Реших, че е време да се намеся.

- Не се карайте за глупости. Утре ще се съберем в къщата на Матео, ясно?

Аз и Кели поехме към къщи, а Рики тръгна в обратната посока.

На следващия ден отидохме на гости у заподозрения Матео. Той ни посрещна с приветлива усмивка.

- Заповядайте вътре. Искате ли да ви почерпя нещо?

- Само вода. Изникна ни работа и няма да останем дълго – излъга Кели.

- Ясно – кимна Матео. Аз ще си допия енергийната напитка.- и се отправи към хладилника, а ние през това време се настанихме на дивана. Когато се върна той остави бутилките на стъклената масичка пред нас.

Реших, че трябва да разсея нашия приятел, докато Рики сипва прахчето и затова го помолих за храна. Докато той беше в кухнята, за да вземе пица Рики изсипа приспивателното в кенчето му. Матео се върна и постави пицата на масата, така че всеки да може да си взима. След като си хапна той отпи от напитката си. Не знам дали ми пролича, но бях наистина притеснен, докато очаквах неговата реакция.

- Хора, не се чувствам особено добре – каза той преди да го обори съня.

Аз, Кели и Рики бързо се изправихме и започнахме да тършуваме из вещите му. Знаехме, че не е редно, но часовника значеше повече за мен отколкото угризенията дали е приемливо това, което извършвам. След едночасово търсене не успяхме да открием нищо и набързо почистихме бъркотията, която бяхме направили. Рики пък взе чаша вода и напръска лицето на Матео с нея, за да се събуди.

- Добре ли си? - попита приятелката ми престорено загрижена. – Слад като отпи от енергийната загуби съзнание. Опитваме се да те събудим от няколко минути.

- Странно. По принцип имат обратния ефект – зачуди се Матео и вдигна рамене. Както и да е във всеки случай ще трябва да спра да ги пия.

На следващия ден, докато се прибирах към къщи от работа Кели ми се обади .

- Ало? – каза Кели .

- Да?

- Видях Рики в една заложна къща. Мислиш ли, че може той да е взел часовника?

- Какво? – отговорих аз потресен от новата информация.

- Казах, че..

- Чух те много добре – прекъснах я преди да може да продължи изречението си.

Не мога да повярвам, че един от най-близките ми приятели е способен на такова нещо. С Кели се разбрахме утре заедно да отидем до заложната къща и да проверим дали часовникът е там.

На следващия ден я изчаках след работа и заедно се отправихме към заложната къща.

- Бихме искали да попитаме за старинни часовници. Предлагат ли се такива?

- Мога да ви покажа няколко. Един ми беше донесен съвсем наскоро. – каза собственикът на къщата.

- От кого?- от нетърпение да науча-се изпуснах с този въпрос.

- Тази информация не мога да ви споделя. Вие нещо специално ли търсите?

- Нека първо разгледам какво предлагате и ще видя дали нещо ще ме заинтригува.

Той извади няколко часовника и сред тях и моят часовник, инкрустиран със сребро. Бях наистина изненадан. Не ми се вярваше Рики наистина да е направил нещо подобно, но сега, когато часовникът е пред мен вече знам, че е истина. Той ме е предал.

- Бих искал този – посочих часовника си. – Каква е цената му?

- Десет хиляди долара.

Въздъгнах, тази цена е прекалена, но часовникът има по-голямо значение за мен. Смятам да си го откупя.

- Добре. Ще го взема. – собственикът на заложната къща се усмихна, а аз му метнах пачка пари на масата.

– Ето – казах, преди той да ми подаде часовника. И така аз върнах своята най-ценна вещ, но определено трябва да говоря с човека, който е виновен тя да се озове в заложната къща.

- Може да тръгваш към къщи – казах на Кели. Аз ще се прибера по-късно.

Тя не каза нищо, а просто кимна и бавно започна да се отдалечава. Обадох се на Рики и зачаках докато отговори.

- Ало?

- Искам да поговорим. Веднага.

- Ами добре. – отговори той леко объркан от категоричния ми твърд тон. – Къде да се чакаме?

- Ще съм пред вас до десет минути.

Той започна да казва нещо, но аз така и не го изслушах. Гневът ми от по-рано не бе стихнал и сега ще трябва да се успокоя, за да не проваля плана ми за изобличителен разговор с Рики. Агресията не води доникъде, макар че с удоволствие бих го фраснал.

Най-накрая пристигнах до блока, в който живееше. Обаждих се и го изчаках отпред, за да слезе и да ми отвори вратата към апартамента си. След известно време чух забързаните му стъпки по стълбите.

- За какво искаше да говорим?

- Ще ти кажа след малко...Имай някакво търпение. Защо слезе по стълбите? Да не би да е станало нещо с асансьора?

- Да. Съжалявам, но ще трябва да се качваме пеша до седмия етаж.

- В такава ситуация разбираш, че е трябвало да послушаш приятелите си и да си намеш къща, вместо да се бъхтиш до седмия етаж. Приятел ли казах, май трябваше да кажа враг.

Рики ме изгледа стъписано и спря по средата на стълбището.

- Какво каза? – попита ме той, а аз му се изхилих.

- Заложна къща, часовник. Да ти просветва някоя лампа? Или пък загасва? Зависи дали искаш да ме излъжеш или пък не.

- Това ли? Ти, откъде си разбрал за заложната къща? Съвсем погрешно си преценил. Аз щях да ти кажа още днес, но ми изникна спешна работа, а по-късно забравих.

- Не ми се оправдавай – прекъснах го аз. – Казвай направо какво си правил там.

- Искаш истината ?Добре.След случката в къщата на Матео реших да проверя заложените къщи и намерих сребърния ти часовник там. Повярвай ми. Знаеш, че не лъжа нито пък мога да лъжа.

Прав е, никога не е бил добър лъжец. Дори при най-жалкия опит за лъжа той започва да се смее нервно.

- Добре. Нека кажем, че ти вярвам. Кой би бил тогава?

- Не е ли очевидно? – направи кратка пауза явно изчаквайки отговора ми, но такъв така и не последва.

– След като не го намерихме в дома на Матео предположих, че е успял да го остави в заложна къща.

Замислих се за момент. Всичко, което каза прозвуча логично.

- Изморен съм от всичко това. Драмите покрай часовника ми и алчните ми приятели. Ако искахте пари можеше да попитате.

- Но, Джейк, не съм го направил аз. Защо бих ти го причинил?

- Не знам! Ще ми се да знаех.

- Обещавам, че ще намерим кой е и тогава ще разбереш...

- Не искам да разбирам нищо. Вече откупих часовника си и не ми се ще да се продължава с всичко това. Може и да не си го направил ти, но откъде може да съм сигурен? Надявам се да уважиш решението ми и да приключим с нещата дотук.

Рики замълча. Знаеше, че е безсилен. Това беше моето окончателно решение. Обърнах се и се запътих към дома си. Чувствах се объркан, ядосан, предаден. Не можех да реша кой е виновен. А може би двамата са заговорничали срещу мен.

Вкъщи ме чакаше Кели, но отказах да говоря с когото и да било през остатъка от деня. Трябваше да остана насаме с мислите си и да взема решение. Трябваше да се съдържа дори когато всичко отвътре ми крещеше да отвърна. Искях да изляза от тази ситуация с достойнство.

Компанията, в която работех откриваше клон на хиляди километри от градчето, в което живеех. Реших, че това е добра възможност да сложа край и на едно предадено приятелство и да приема предложението да оглавя клона там. Кели не пожела да дойде с мен. Може би за нея не съм означавал това, което тя значеше за мен. А може би така е трябвало да стане...

Минаха 15 години от онзи ден. Днес съм горд баща на двама тийнейджъри и предан съпруг на любяща жена. Може би скоро ще им разкажа историята на този часовник, който те са виждали, че пазя в едно малко чекмедже на бюрото ми, заедно с писмо от Кели, което получих скоро след преместването ми. Нямах сили да го отворя. Искях да загърбя цялата история и всички, които знаеха за нея. Искях да започна отначало.

Миналото трябваше да бъде забравено. Трябваше, но то продължава да шепти в мен. Не иска и няма да си отиде напълно.

Едно предателство от приятели тежи. И ще тежи завинаги. Трудно се прощава. Никога не е очаквано. Понякога се случва от завист, понякога за лична изгода, а понякога просто от страхливост. А и остава неразгданата докрай истина. Това не ми дава покой. Предполагам не само на мен. Не искам да повярвам, че някой, когото съм смятал за приятел е толкова безсърдечен. Та Матео и Рики бяха за мен като истински приятели, чувствах ги като братя. Заради тях обаче спрях да се доверявам сляпо на хората.

Х Х Х

На хиляди километри от Джейк едно вече порастнало момиче с огнено червени коси и дълбока тъга в големите си зелени очи разлистваше своя албум. Погледът и остана задълго спрял върху една снимка от преди петнадесет години на трима приятели и тя. Безгрижни и млади. А после внезапно всичко се преобърна. Породи се съмнението...Кели не беше предвидила колко ще го нарани предателството от приятел.

Преди да срещне Джейк тя живееше на ръба на закона. Беше отчаяна, трябваше спешно да намери пари, за да откупи живота си. А Джейк имаше пари. Но не можеше просто така да му ги поиска. Страхуваше се, че ще го разочарова със своето минало. Той беше започнал да се влюбва в нея, както и тя. Тогава и хрумна един план как да получи тези пари. Беше сигурна, че Джейк ще плати. Но не беше предвидила, че ще заподозре Матео и Рики.

ВАЛЕНТИНА ДИАНОВА ЦВЕТАНОВА